

Cele mai iubite cărți
ale lunii februarie

Autori și ilustratori
români

Carte și film
„Copacul dorințelor”

HUMANITAS Junior

o revistă prietenă cu imaginația

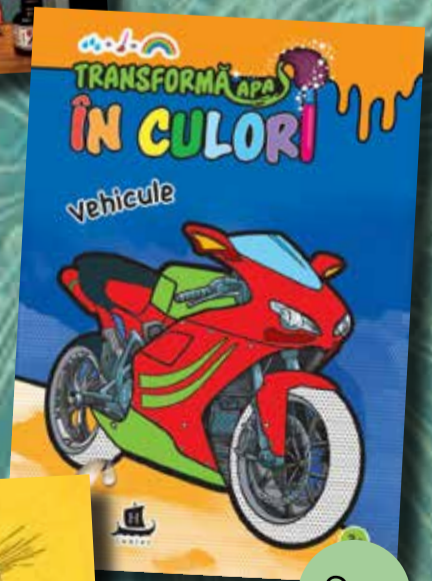
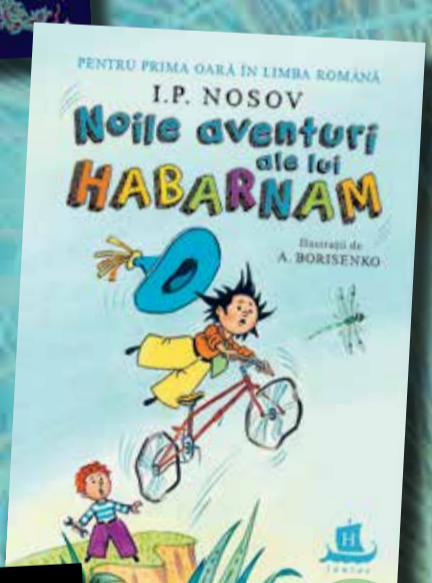
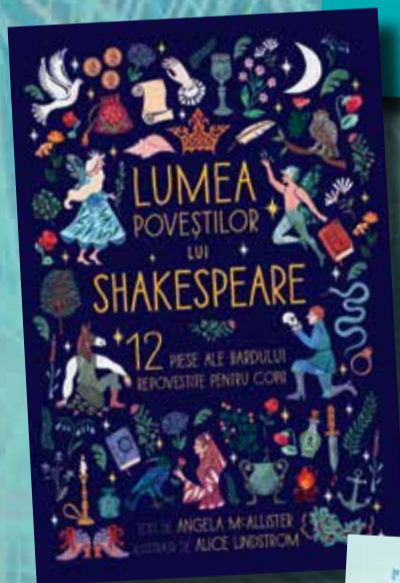
Nr 3 / ANUL III / 31 MARTIE 2022

apare în ultima joi a fiecărei luni

www.humanitasjunior.ro

TOP 10
februarie 2022

Săptămâna trecută a avut loc premiera filmului *Copacul dorințelor: Amintiri din copilărie*, care va rula în cinematografele din toată țara, iar cartea cu același titlu, născută din scenariul filmului și semnată de Mihai Mănescu a ajuns în librării. Atât cartea, cât și filmul au fost realizate în beneficiul Hospice Casa Speranței.

Pentru pasionații de film, dar și de literatură, volumul cu autografele autorului Mihai Mănescu, regizorului Andrei Huțuleac și actorilor Maya Noelle Prediger, Matei Dima și Micutz Cosmin Nedelcu din distribuția filmului omonim este disponibilă pe www.libhumanitas.ro, magazinul nostru online.

La prima vedere, Mara e o fată ca oricare: are 12 ani, e inteligentă, introspectivă și ironică, îi plac literatura, filmele și ciocolata albă cu alune. Cu toate acestea, încercările prin care trece îi dau o perspectivă asupra lucrurilor care-i depășește numărul anilor și o putere de a lupta pe care o au doar învingătorii. Într-un moment de cotitură, când are nevoie de îngrijiri medicale, Mara ajunge într-un centru de specialitate, unde descoperă un portal care o transportă în universul *Amintirilor* lui Creangă, cartea ei preferată.

În Humuleștiul vesel și luminos al secolului al XIX-lea, fata se împrietenește cu Nică, pe care îl surprinde în cireșul mătușii Mărioara, îl ajută să fure pupăza din tei și îl scapă de mânia părinților și rubedeniilor. Ba mai mult, cei doi copii fac cunoștință cu niște negustori ambulanz și înfățișare bizară, marfă suspectă și intenții neclare, pe care-i trag pe sfoară cu ingeniozitate. Dar copacul din titlu? Ei bine, e un copac magic, care îndeplinește dorințele copiilor și creează punți între lumi. *Cu ilustrații de Ingrid Nemțanu*

Mihai Mănescu este scenarist, producător și specialist în comunicare. A absolvit UNATC în 2007, la clasa de scenaristică a profesorului și scenaristului Dumitru Carabă, și a obținut doctoratul în cinematografie și media în 2011. Predă scenaristică și susține cursuri de *corporate storytelling*, acestea fiind influențate de principiile călătoriei eroului, create de renumitul profesor de mitologie, Joseph Campbell. S-a alăturat echipei HOSPICE

Casa Speranței în 2016 și a coordonat campania de strângere de fonduri și renovare a centrului socio-medical de la Adunații Copăceni. În prezent, este manager de comunicare și brand al fundației, coordonând și implementând strategia și campaniile de comunicare ale organizației. Filmografie: *Copacul dorințelor. Amintiri din copilărie* (lung metraj, 2021, regia Andrei Huțuleac), *Chororo* (animație, 2016, regia Valentin Urziceanu), *Academia Română. 150 de ani în serviciul națiunii române* (documentar, 2016, regia Ovidiu Georgescu), *Live* (lung metraj, 2015, regia Vlad Păunescu), *Ultimul Zburător* (lung metraj, 2014, regia Ovidiu Georgescu). *Copacul dorințelor. Amintiri din copilărie*, romanul scris după scenariul filmului cu același titlu, semnat împreună cu Matei Dima și Andrei Huțuleac, este cartea sa de debut.

„Avem între copertele acestei cărți o poveste de o frumusețe și de o sensibilitate cum nu am întâlnit de foarte mult timp”.

Doru Căstăian

CE CITIM ÎN APRILIE?

VLAD STROESCU Povești somnifere

Ilustrații de Andreea Dobreci

A fost odată ca niciodată, într-o țară îndepărtată, un împărat peste măsură de ciudat, care și-a acoperit întreaga împărăție cu petice de lână colorată, iar la sfârșit i-a pus lunii tichie. Până și paginile de carte purtau învelitori croșetate, la fel și oceanul, și dealurile, și merele, dar nu și vântul, care a înconjurat o dată pământul și a suflat din toate puterile. Și-atunci, ce să vezi, au zburat păturile de pe munți și livezi, iar oamenii mari, lipsiți de imaginație, s-au înspăimântat și-au tremurat foarte, în vreme ce copiii au râs și-au alergat bucuroși dintr-o parte în altă parte. Iar asta este numai o poveste aleasă la întâmplare. Stați numai s-o citiți pe cea cu piticul și casa umblătoare!

„Ce povești proaspete, pline de umor și candoare scrie Vlad Stroescu! Un amestec delicios de vechi și nou, de familiar și de surprinzător, poveștile acestea ne poartă cu ușurință printr-o lume vastă, populată cu pitici magicieni, cu case umblătoare și mașini care preferă să mănânce pufuleți, cu copii curajoși și curioși, care nu se tem să călătorească până în Himalaya cocoțați pe

umărul unui uriaș, cu animale și oameni care descoperă împreună ce înseamnă prietenia și generozitatea. O carte scrisă cu evidentă iubire pentru copii și pentru povești.“

Ana Alifanu,
autoarea cărții *Val și Cetatea Sufletului*

„Seara le inventez povești fetelor mele. Nu au niciun tâlc voit, doar spun ce îmi trece prin cap, și adesea adormim toți trei înainte să le termin. Le-am scris, ca să nu le mai uit. Cred

că orice poveste cu adevărat bună provoacă uimire, și în sensul acesta poveștile pentru copii sunt cele mai bune. Mai cred că un somn sănătos e o aventură și o călătorie, și din el trebuie să ie șim, în fiecare dimineață, mai înțelepți, mai tineri. Voi continua să scriu povești pentru copii ca să nu uit ce visez. Dacă va mai fi cine să le asculte sau citi, asta nu știu, poate la capătul celălalt al viselor ascultă sau citește cineva...“

Vlad Stroescu

„A fost odată, este sau va fi (nu se știe sigur) un Împărat-Croitor. I se spunea așa pentru că în împărăția lui totul trebuia să fie foarte bine îmbrăcat cu veșminte croșetate din lână colorată. Toți supușii purtau, de când se nășteau și până când închideau ochii, salopete tricotate care îi acopereau din cap până-n picioare. Nu vedeai niciodată cum arată un om fără salopetă, nici dacă era vorba despre părinți, soți sau copii. Nou-născutul era bine încotoșmănat de niște funcționari împărătești numiți special pentru sarcina asta, pe întuneric, din primul minut de viață. Oamenii priveau lumea prin ochiurile minuscule ale firelor de lână și se deosebeau între ei prin culorile și modelele diferite ale salopetelor. De spălat, toți se spălau îmbrăcați, ceea ce era practic, pentru că astfel se spăla în același timp și corpul, și haina. Dacă voiai să arăți altfel decât restul lumii, mai trăgeai pe deasupra un alt model de salopetă, dar nu aveai voie să te dezbraci vreodată de vreuna, astfel încât cei dornici de schimbare sau care se plictiseau ușor ajungeau să poarte și câte șapte salopete una peste alta. Nu-i nevoie să mai spun cât de cald le era. Și, oricum, numai oamenii mari aveau voie să-și schimbe culorile. Copiii – niciodată. La școală, de exemplu, aveai voie doar cu o salopetă albă în partea de sus și

neagră în cea de jos. Profesorii nu puteau deosebi un copil de altul și nici nu voiau s-o facă. Primul lucru pe care îl învățai așadar la școală e că un om mic nu e deosebit în niciun fel și că trebuie să muncești foarte mult ca să ai dreptul să fii altfel. Eu, unul, nu știu dacă asta era o lecție bună sau rea. Voi ce credeți? Dar vam zis că, în ținutul Împăratului-Croitor, totul trebuia să fie îmbrăcat. Adică nu doar oamenii. Ci și câinii, și pisicile, și vacile. Fiecare oaie din turmele nesfârșite de care împărăția avea nevoie ca să înveșmânteze totul avea hăinuțe ei colorată, peste blană. Împărăția avea vânători speciali care trebuiau să prindă veverițele, tigrii, girafele, lupii, ba chiar și păsările și găngăniile, și să le îmbrace în salopete. Asta se întâmpla foarte rar, pentru că fiarele sălbaticе fugiseră demult din împărăție și nimeni nu-și mai amintea de câtă vreme rândunelele, berzele și cocorii nu se mai întorseseră din țările calde. Copacii, iarba și florile nu avuseseră

cum să fugă, așa că nu era plop fără gulerul lui roz, nici stejar fără mantie albastră, nici pajiște neacoperită de covoare peste covoare, adunate dea lungul veacurilor, încât, dacă cuiva i-ar fi dat prin cap să ajungă la iarba, ar fi trebuit să sape o groapă de un kilometru adâncime. Imaginați-vă că orice lucru sau vietate – casele, de pildă – avea propria salopetă impermeabilă. Mingile sau orice jucărie, la fel. Instrumentele muzicale, așijderea. Să îmbraci trompetele sau tobele în hăinuțe groase de lână făcea ca muzica să se audă foarte încet și să nu deranjeze pe nimeni. Fiecare pagină de carte era închisă într-un plic de lână. Cuvintele însele nu aveau voie să fie dezbrăcate, deși, dacă mă întrebați cum faci să îmbraci un cuvânt, o să vă spun că e destul de greu de explicat copiilor. Așteptați să mai creșteți nițel.“

(fragment din povestea *Împăratul-Croitor*)

ADRIANA ȘTEFAN Povești pe nerăsuflăte

Ilustrații de Daniela Olaru

În sfârșit, niște povești supernemaipomenite, de citit dintr-o suflare, scrie anume pentru voi, cei care v-ați cam plictisit de veșnicile basme cu Făt-Frumos și Ileana-Cosânzeana și ați vrea să citiți întâmplări cu eroi care să vă semene, să locuiască într-un oraș ca al vostru și să meargă la o școală precum școala voastră. Ce mai așteptați? Deschideți iute cartea! Veți descoperi o lume colorată și plină de „neobișnuit“ și „misterios“, în care nimic nu este ceea ce pare a fi, iar aventurile au, de fiecare dată, final neașteptat.

„Pe Adriana Ștefan, o cunosc încă de la primele ei povești. Sau mai degrabă pui de povești pe care, cu umor și cu talent, i-a ajutat să crească mari, să devină povești în toată regula. Iar în cartea sa de debut, ne propune o colecție de povești delicioase și pline de originalitate, care să-i amuze și să-i pună pe gânduri pe copiii mari și mici. Citindu-le, veți întâlni castraveți periculoși

și prințese plictisite, sandale care vorbesc și covoare fermecate, băieți care suferă de obrăznicărie acută, șoareci de muzeu și alte personaje simpatice care împart aceeași lume a poveștilor, clasică și în același timp modernă.“ — **Adina Popescu,** autoarea seriei *O istorie secretă a Țării Vampirilor*

„Toate cele pe care le veți citi aici sunt născociri. Nu știu exact la ce vă așteptați voi de la mine, însă eu aștept un singur lucru de la voi: să citiți. Povești. Cât mai multe! Pentru că eu sunt tare ocupată cu născocitul, vă las în grija personajelor din această carte. Nu vă fie teamă, sunteți pe mâini bune!“

Adriana Ștefan

„Deschid ochii. Mă simt ciudat, de parcă un alt Gabriel s-ar fi trezit în locul meu. Dar nu stau prea mult pe gânduri și arunc plapuma cât colo. Dau fuga să mă spăl pe față, apoi încerc să o trezesc pe mama. O sărut pe frunte. Mama își trage plapuma peste cap și mormăie nemulțumită:
— Nu vreau să merg la serviciu!
Îmi încerc norocul cu tata, dar nici el nu-i mai breaz. Îl gâdil în talpă și-l trag jos din pat. Tata începe să plângă:
— Nu-i coreect!
Ceasul din perete scoate limba la mine și ne anunță că timpul trece: tic-tac! tic-tac! Așa că o fac pe severul și-i trimit la baie. Eu mă

îndrept spre bucătărie. Pregătesc micul dejun: trei felii de unt pe care ung un strat subțire de pâine, un borcan cu dulceată rece în care pun o linguriță de iaurt, o ceașcă de zahăr cald pe care-l amărăsc cu o linguriță de cafea și o ceașcă de miere în care topesc o lingură de lapte. Iată-i, dragii de ei, cum vin cu ochii cârpiți de somn. Ce bine că s-au îmbrăcat! Mă aplec și aranjez pliurile fustei albastre a tatei. Pe mama o ajut cu nodul cravatei pepit. Perfect. Acum pot să mă îmbrac și eu liniștit. Totul merge ca pe roate!
Mănânc din mers felia de unt cu pâine, în timp ce prind părul vâlvoi al tatei în două codițe. Zice că nu-i place, că vrea să aibă părul desfăcut. Dar eu nu-l bag în seamă. Mama se miorlăie că o strânge cravata și că ar vrea să se uite la desene. Dar eu n-o bag în seamă. Gata, suntem pregătiți de plecare. Ieșim din casă înaintea tic-tacului de 15 minute și 7 ore. Am grijă să verific ușile fiecărei camere: sunt bine închise. Ieșim pe fereastra casei și răsucesc broasca în cheie de două ori. Arunc broasca în puțul cu broaște de unică folosință. Privesc în sus: luna e pe cer, semn că a început o nouă zi. Îmi țin părinții de mână și îi conduc până la serviciu. Mulți dintre colegii lor au ajuns deja. Mă simt în continuare ciudat și gândul că astăzi ceva este diferit nu-mi dă pace. Mama mă trage de mânecă. O strâng în brațe și o pup pe amândoi obraji. Îi spun că o iubesc. Îl pup și pe tata și-i șoptesc că o să-mi fie dor de el. Amândoi îmi zâmbesc, apoi se grăbesc să-și întâlnească prietenii. Îi privesc îndepărtându-se și-mi dau seama că, oricât de ciudat m-aș simți

azi și oricât de „pe dos” ar fi lumea de mâine față de lumea de ieri, un lucru va rămâne întotdeauna la fel: dragostea noastră. Cu coada ochiului văd o siluetă apropiindu-se. Mă atinge ușor pe umăr:
— Gabriel, sper că n-ai adormit la loc!
Trezește-te, doar nu vrei să întârzi în prima zi de școală...”

(Lumea pe dos)

MIRCEA DRAGU

Marea aventură a micii albine Mitsu
Sau cum a ajuns în Europa
arma secretă a albinei japoneze, Nihon Mitsubachi

Ilustrații de Bajkó Attila

4+

Când temuta viespe mandarină, o lighioană cât o vrabie, dă iama în câmpia parfumată unde trăiesc albinele europene, Mitsu, cea mai mică dintre ele, pornește în aventura vieții sale. Cu zăpăc și învoire de la regina stupului, albina cea neînfricată pleacă în zbor peste mări și țări, spre Orientul Îndepărtat, ca să învețe de la albinele nipone tactici de apărare împotriva temutei viespi. În Țara Soarelui Răsare, în stupii din grădina Yoko-Hara, Mitsu descoperă cât de importante sunt seriozitatea, răbdarea și munca în echipă și, mai cu seamă, află de la

marele sensei Musashi secretul cu ajutorul căruia poate învinge înfricoșătoarea viespe. Vreți să-l aflați și voi?

„Eu cred că oricâte povești cu albine s-ar scrie, tot nu sunt destule. De aceea, când apare o poveste ca *Marea aventură a micii albine Mitsu*, cu albine, viespi mandarine, lupte între rău și bine, eroi (un roi!) și cultură niponă (o tonă!), și mai e scrisă și în rime, o citesc pe nerăsuflăte.” — Carmen Tiderle, autoarea volumului *Fabrica de lipici*

Foto © Adrian Dancu

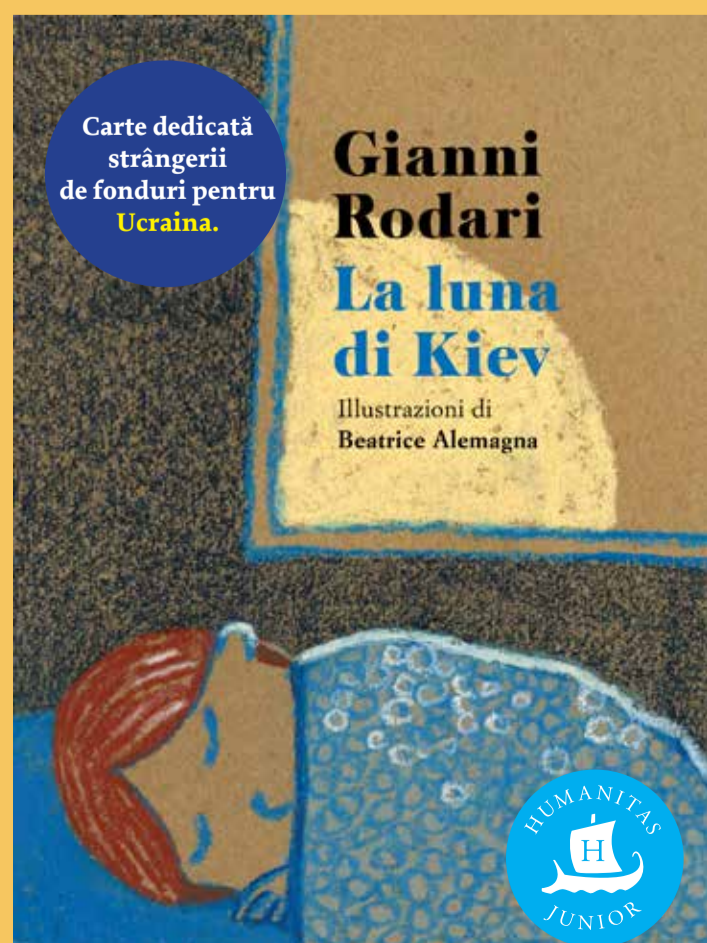
„Această variantă a poveștii albinei japoneze, pentru că există și o poveste reală, cea scrisă de entomologi, și cu siguranță au mai fost scrise și altele, în proză sau în versuri, am scris-o cu mulți ani în urmă, atunci când copiii mei erau mult mai mici. Atât de mici încât în acel moment doi dintre ei aveau încă nevoie să le citească altcineva poveștile. Erau vremuri bune pentru familia noastră și pentru lumea în care trăiam. A fost scrisă dintr-un foc, într-o singură zi, și a fost o poveste de uz intern, făcând parte dintr-un set de povești pe care le-am compus pentru și împreună cu copiii mei. Fără a avea în acel moment intenția de a publica această poveste, ea a rămas undeva în folclorul familiei și foarte puțini oameni au avut acces la ea.” — Mircea Dragu

„În lumea largă, știm prea bine, Sunt multe basme cu albine. Acesta însă, dragii mei, Are un altfel de teme. Povestea pleacă, evident, De pe bătrânul continent, Având în centru un erou Cât o peniță de stilou, Are și tâlc, și (ce idee!!) E chiar o mică odisee. Pe o câmpie parfumată, Lângă livada afumată Unde bipezii cei ciudați Fac focuri și prăjesc cârnați, Era un loc foarte special – un megalopolis, solar –, Acolo stau *Apis cerana*. Acestea, dacă găesc hrana, Un luminiș plin de narcise Sau tei cu florile deschise, Se-ntorc și-apoi, grăbite foarte, Încing un dans pentru surate Ca orice „apis” să-nțeleagă Care e calea ce le leagă Pân' la cea sursă de polen, Care e bun și pentru ten!”

(fragment din *Marea aventură a micii albine Mitsu*)

ÎN CURÂND LA HUMANITAS JUNIOR

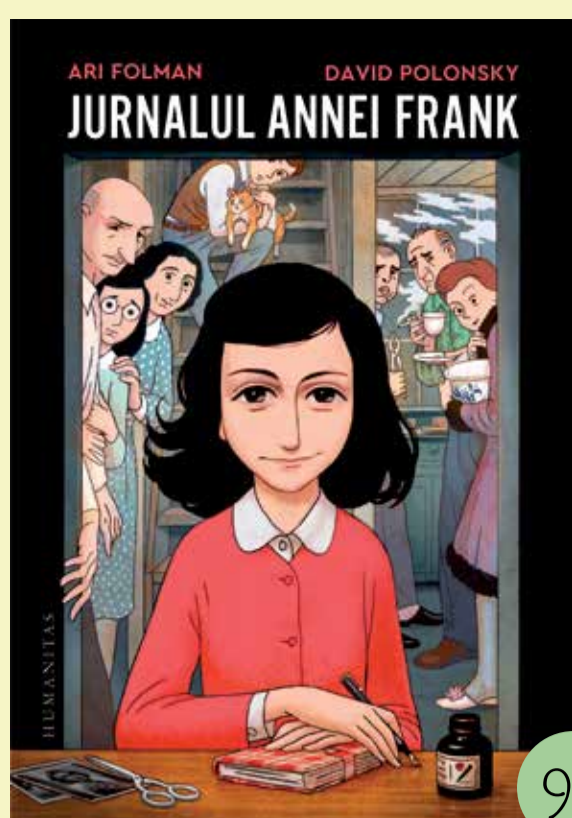
Humanitas Junior va publica în curând o carte dedicată străngerii de fonduri pentru Ucraina, ca parte dintr-un proiect internațional inițiat de prestigioasa editură italiană Einaudi Ragazzi. Este vorba despre *Luna de la Kiev (La luna di Kiev)*, de Gianni Rodari, care va apărea într-o ediție superb ilustrată de Beatrice Alemagna, una dintre cele mai importante ilustratoare ale momentului. Traducerea, foarte inspirată, îi aparține lui Vlad Russo. Editura va dona suma obținută din vânzarea volumului către o organizație care va fi anunțată la începutul lunii aprilie.

Gianni Rodari (1920–1980), scriitor și jurnalist italian, rămâne unul dintre cei mai importanți autori de cărți pentru copii din secolul XX, fiind distins cu Premiul Hans Christian Andersen, cea mai prestigioasă

distincție acordată unui ilustrator sau autor care a adus o contribuție notabilă în literatura pentru copii. A publicat peste treizeci de cărți, printre care îndrăgita *Aventurile lui Cepelică*.

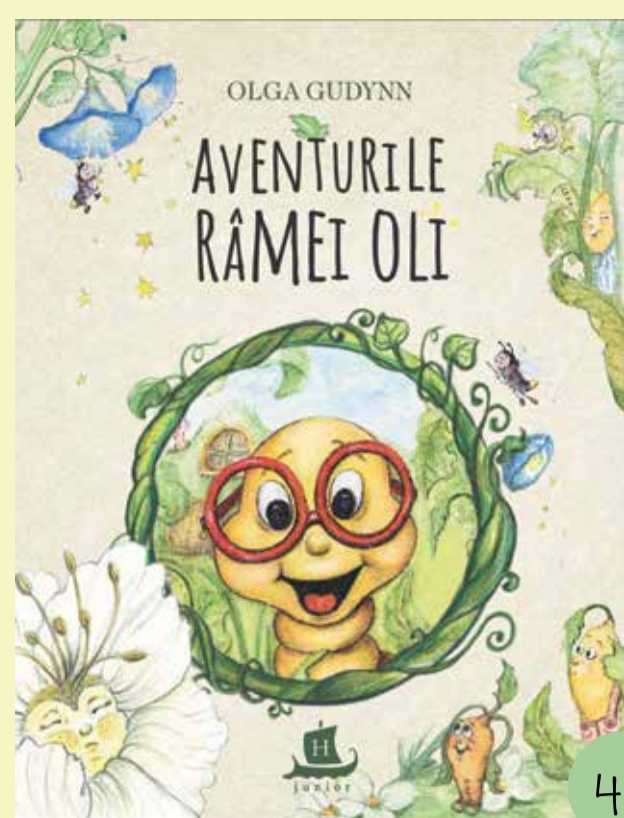
Artistă complexă și rafinată, cu un portofoliu de aproape patruzeci de cărți, Beatrice Alemagna, una dintre cele mai iubite ilustratoare contemporane, și-a cucerit iremediabil publicul prin emoția puternică pe care o degajă fiecare planșă ce-i poartă semnătura. În 2010 a primit prestigiosul premiu Hans Christian Andersen.

LECTURĂ PLĂCUTĂ, DRAGI COPII!

9+

„Povestea Annei Frank este o pildă nemuritoare despre fragilitatea și caracterul neprețuit al umanității care stă în fiecare dintre noi și despre complexitatea naturii umane.“

4+

„Aventurile râmei Oli este o superbă carte de povești și de învățatură, scrisă și ilustrată de Olga Gudynn, un om cu o experiență de 20 de ani în lucrul cu copiii, cu studii de specialitate în domeniul educației.“

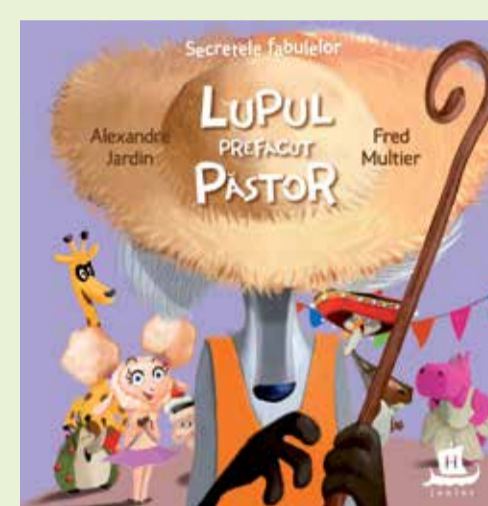
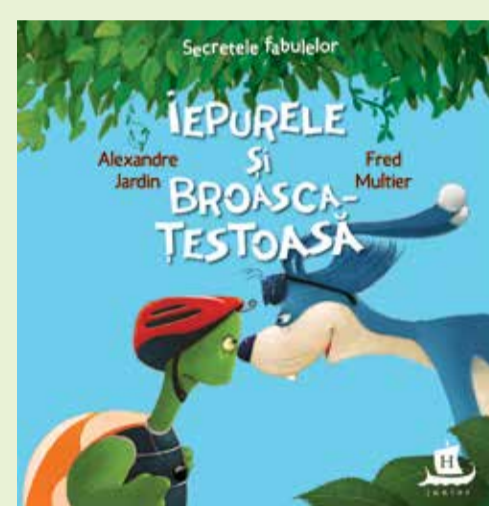
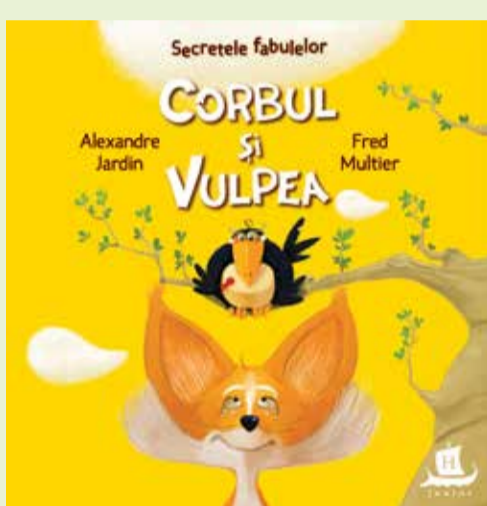
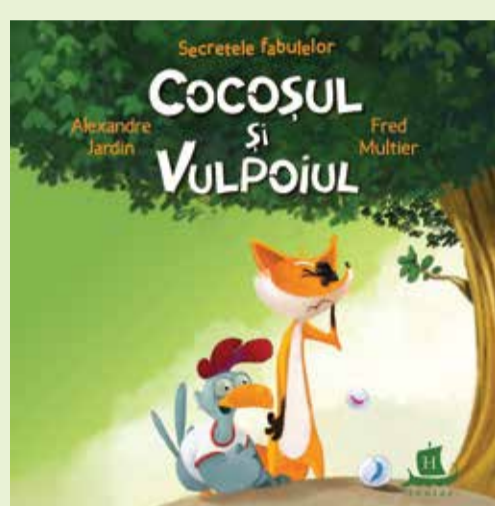
Cărți de citit și iubit
recomandate de profesorul
Doru Căstăian

CITEȘTE CU MIHNEA ȘI CÂȘTIGĂ O BIBLIOTECĂ!

Dragi juniori, în luna martie, Mihnea a citit cele cinci volume din seria *Secretele fabulelor* după Jean de La Fontaine: *Greierele și furnica*, *Corbul și vulpea*, *Cocoșul și vulpoiul*, *Iepurele și broasca-țestoasă* și *Lupul prefăcut păstor*. Toate cărțile prezentate de Mihnea pe pagina de Facebook a Humanitas Junior în decurs de un an vor ajunge în biblioteca unei școli sau grădinițe în urma concursului „Câștigă o bibliotecă!”

POVEȘTEA DE LUNA ASTA

Dragi juniori, știm că în toată țara sunt mulți copii talentați, ale căror creații literare merită să fie cunoscute, așa încât ne-am gândit ca, până ce vom da startul celei de-a treia ediții a concursului *Vreau să fiu povestitor la Humanitas Junior!* să găzduim lunar în paginile revistei câte o poveste scrisă de voi.

Povestea de luna asta vine de la Renata Trușescu, o tânără de 13 ani pasionată de literatură, pe care o devorează în porții mari, atât în română, cât și în engleză, ceea ce însă n-a împiedicat-o să răspundă altor provocări școlare, ca de pildă Olimpiada Națională de Fizică, unde a obținut locul III. Printre cărțile preferate ale Renatei se numără *Jocurile Foamei*, de Suzanne Collins, *Jane Eyre*, de Charlotte Brönte, *La răscruce de vânturi*, de Emily Brönte, *Copilul lui Noe*, de Éric-Emanuel Schmitt, *Darul lui Jonas*, *Numără stelele*, de Lois Lowry și încă multe altele.

Adolescența

Un pas în față. Doi în spate. Unul la stânga, trei spre dreapta, o piruetă, un vals... În stânga, ascuns de mușchi de copac și sălcii gânditoare, un turn înalt, din cărămizi roșiatice, cu un acoperiș de lemn, care aproape că atinge cerul albastru de polistiren, și o fereastră ale cărei obloane larg deschise lasă lumina să pătrundă într-o cameră mică, plină de cărți, cu pereții interiori împodobiiți cu niște impresionante picturi murale. Din spatele turnului curge un pâraiaș subțirel, pe malul căruia cresc panseluțe și toporași, tufe de mure și zmeură, după care se ascund iepurașii de porțelan. Undeva, între tufe, o casuță și mai mică, despre care-ai putea jura că a fost construită pentru pitici. În josul pâraului, un podet de lemn, ale cărui cuișe se ivesc din balustradă precum acele unui porc spinos ce s-a înfoiat la vederea trecătorilor. Undeva în josul apei, o piațetă, plină de tarabe colorate, oameni veseli, în hainele unei epoci apuse, fântâni arzeziene cu broscuțe de marmură ce așteaptă să fie sărutate și un rând de băncuțe de lemn colorate, pe care se așezase trupa de teatru. Căci era o piesă de teatru în toată regula, chiar înainte să înceapă spectacolul propriu-zis: — Mi-a văzut cineva pălăria? — Dar replica 13, cine o spune? — Mariaaa, vino aici și ajută-mă cu iepurele! — Cine o joacă pe prințesă, până la urmă? — De ce nu sunt cuferele pictate încă?! Și acest lung șir de întrebări ar putea continua mult și bine, de nu ne-ar grăbi ceasul... Că tot veni vorba, trupa noastră de teatru avea să întârzie mai ceva decât Iepurele Alb dacă nu-și începea mai curând reprezentația. Asta, bineînțeles, dacă îl găsisse cineva pe Iepurele Alb între timp... Ei, poate că totuși eram cam dezorganizați pentru o trupă de teatru, dar cine să ne învinuiască? Totul fusese un simplu joc la început, o idee fugară, un joc al unor copii care se plictiseau într-o vară și s-au înscris la un concurs de piese de teatru... O vară transformată într-un vis de brocart și mătase, de cortine și iepuri de porțelan. Cel mai interesant lucru, însă, a fost că niciunul dintre noi nu își închipuise că va fi mai mult decât un joc. Mie, uneia, nici măcar nu-mi plăcea piesa: era încă o punere în scenă a unei povești pe care o auzisem de atâtea ori în copilărie, încât, la un moment dat, cuvintele ei îmi păreau la

fel de cunoscute precum vopsea gălbuie a pereților camerei mele ori dungile colorate ale covorului din sufragerie... o entitate omniprezentă, care s-a decolorat în timp, până ce n-a mai fost decât o vagă amintire. Amuzant cum timpul a trecut, s-a scurs precum apa din micul pârau, spălând în drumul lui diverse lucruri din memorie. Nu doar amintiri, dar și interese... păpușile, casetele de desene animate și cărțile de colorat, brățările prieteniei și fundițele de păr multicolore, toate au ajuns uitate pe undeva, printr-un sertar îndepărtat... Am crescut. Cu toții. Sau cel puțin așa credeam. Am trecut de la fustițe și pantalonași colorați la haine cool și de la jocurile în nisip la jocuri video și filme cu premii Oscar... Atunci, de ce oare nu mă pot opri din zâmbit, rotindu-mă pe un ring de dans improvizat? De ce mi se pare acum așa de frumos și de... liniștit râul limpede (despre care știu că nu e decât o cantitate de apă propulsată de un motor) care curge printre tufe de afine și iepuri de porțelan? Cum de mă distrez așa de tare jucând într-o piesă fără teme literare sofisticate? De ce găsesc simplitatea aceasta atât de complicată, și cum de văd acum atâtea lucruri care nu păreau să fie acolo pe vremea copilăriei mele? Spre exemplu, Gheorghe cântărind-o din ochi pe Rapunzel când i-a propus s-o ia cu el să vadă lampioanele, cum o scanează băiatul din cap până-n picioare, încercând parcă să decidă dacă merită riscul, a fost mereu în scenariu? Sau cum a înaintat ea prima dată spre intrusul necunoscut cu tigaia la piept, învăluită într-o aură de mister, bravadă și încredere care n-avea decât rolul de a-i ascunde frica, toate astea s-au văzut în purtarea Silviei, sau doar am început eu să văd chestii?! Nu, fără îndoială, erau toate acolo, chiar sub nasul meu! E ciudat cât de multe se pot ascunde chiar la vedere... cum o poveste „pentru copii” poate să aibă atâtea înțelesuri... „Dar, mai important, restul ce înseamnă?” mă întreb eu acum, în timp ce mă legăn în ritmul valsului? Să fie toate secretele lumii adunate și ascunse între cuvintele unui basm? Nu mai e nimic de văzut în rest? „Nu”, îmi răspund, acesta e doar începutul, un început peste care am fost atât de grăbiți să trecem, încât n-am văzut mai nimic din el... și cu atât mai puține din prezent...

Ca orice copil, am visat cu ochii deschiși la adolescență, fără să știu ce înseamnă. Căci, îmi dau seama acum, faimoasa adolescență nu e nici despre mediul în care trăim, nici despre libertate, nici despre interese, e doar despre cum privim lumea, despre *perspectivă*. Despre pasiunea adevărată, despre înțelegere și opinie, despre asumare. Odată ce ne dăm jos măștile și costumele, odată ce abandonăm această piesă de teatru pe care o numim „adolescență”, ne dăm seama că lumea din jur nu s-a ascuns și ea sub un strat de pudră în toți acești ani, ci își urmează cursul, domoală și adâncă, precum apa unui râu, că noi suntem cei care am refuzat s-o privim, sălciiile gânditoare ce nu-i părăsesc malul și nici nu intră în apă, iar acum ne dăm seama că nu știm mai nimic despre ea... Priviți și voi în urmă: marile dileme ale lumii, marile dorințe și aspirații, muzele marilor artiști și cauzele războaielor mondiale nu sunt ele, toate, visurile copilăriei îmbrăcate în straie de adulți? Nu visam noi cu ochii deschiși la prințul în armură strălucitoare care o salvează pe prințesă și la dragostea nepieritoare care-i leagă? Nu sunt Albă-ca-Zăpada și prințul ei, Aurora și Philip și toți ceilalți asemenea lui Romeo și Julieta? Nu ne doream noi dintotdeauna să fim cei mai puternici, mai populari și posesorii celor mai multe jucării de pe terenul de joacă? Nu este această dorință asemănătoare setei de putere ce a dus la începerea războaielor mondiale? Nu sunt aceleași lucruri? Singurul aspect care diferă e felul în care le privim: dacă vedem doar prințul și calul de la baza turnului sau dacă în ochii băiatului observăm scânteia de adorație când se uită la prințesă și sacrificiile pe care le-a făcut ea, luptele pe care le-au purtat amândoi ca să se poată revedea; dacă vedem doar schimbul de lovituri și câștigul imediat al unei lupte, sau dacă înțelegem interesele, caracterele și mentalitățile ce se ascund în spatele confruntării. Căci sunt atâtea de privit, de comentat, de descoperit! Fiindcă ajunge să cunoști un lucru înseamnă să nu te mulțumești cu ceea ce ți-au spus alții despre el: trebuie să-l ridici în mâini, să-l întorci pe toate fețele, să te uiți în adâncul lui și să spui cuvintele magice: „După părerea mea”. Abia atunci ai deschis poarta spre lumea largă...

Editor coordonator: Iustina Croitoru (iustina.croitoru@humanitas.ro),

PR Executive Humanitas: Alice Ene (alice.ene@humanitas.ro),

Director de creație: Mihail Coșulețu (mihail.cosuletu@humanitas.ro),

DTP: Jora Grecea (jora.grecea@humanitas.ro)

Coordonator vânzări: Loredana Brașoveanu (loredana.brasoveanu@humanitas.ro)

www.humanitasjunior.ro / libhumanitas.ro